

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Skanska a.s.** se sídlem Líbalova 1/2348, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. 2. 2013, č. j. ÚOHS-R354/2012/VZ-2870/2013/310/MŠe, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31 Af 29/2013 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31 Af 29/2013 – 81 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. 2. 2013, č. j. ÚOHS-R354/2012/VZ-2870/2013/310/MŠe (dále „napadené rozhodnutí“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o rozkladu žalobce, společnosti Skanska a. s., kterým se žalobce jako vybraný uchazeč domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012, č. j. ÚOHS-S527/2012/VZ-21733/2012/514/JNv (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), tak, že rozklad byl zamítnut a rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení (dále „zadavatel“) se dopustila porušení § 76 odst. 1 a 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), když vyřadila nabídku uchazeče společnosti JHP spol. s r. o. ze zadávacího řízení z důvodu, že předložené varianty řešení „nesplňují požadavky zadání – sanace“. Podle žalovaného nabídka jmenovaného uchazeče splňovala podmínky, a proto žalovaný zrušil úkony zadavatele související s posouzením a hodnocením nabídek, zrušil rozhodnutí zadavatele o vyloučení společnosti JHP spol. s r. o. z další účasti v zadávacím řízení a zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky uchazeče Skanska, a. s. – žalobce.

Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu. V **žalobě** uvedl, že v zadávací dokumentaci je na několika závazných a ve variantně neměnitelných místech výslovně zmíněno, že demolice je závazná. Předseda žalovaného opírá tvrzení o možnosti sanace o nejasný dotaz navrhovatele a neadekvátní odpověď zadavatele, přičemž odpověď zadavatele se nijak explicitně nevztahovala k možnosti sanace, když nevyhnutelnost demolice vyplývá z článku 18.1 zadávací dokumentace ve spojení s Dílem 3 částí 2 zadávací dokumentace. Žalobce nesouhlasil se závěrem předsedy žalovaného, že zadavatel měl jasně uvést, že požaduje demolici a případná nejasnost nemůže jít k tíži uchazeče o zakázku. Žalobce namítl, že je-li ve zvláštních technických podmínkách (dále jen „ZTP“) explicitně požadována demolice, nemůže být nabídnuta sanace bez změny ZTP. Předsedou žalovaného zjištěný skutkový stav neodpovídá stavu spisu, neboť byl objeven dvojí výklad, což je ale v rozporu s textem zadávací dokumentace, který je dle žalobce jednoznačný. Dále je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním posouzení věci, když je připuštěn dvojí výklad, ačkoliv zadávací dokumentace musí být podle konstantní judikatury určitá a vykládána v objektivním smyslu. Rozhodnutí je porušením ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť vede k nerovnému zacházení a zvýhodňuje minoritní skupinu, která si zadávací dokumentaci vyložila „po svém“. Předseda žalovaného se nevypořádal s tvrzením o výkladu pojmu „technické řešení konstrukce mostu“, který nezahrnuje demolici. A konečně žalobce uvádí, že rozhodnutí obsahuje závěry, které jsou v rozporu s aplikační praxí.

Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** nejprve s odkazem na judikaturu zkoumal, zda zadávací dokumentace naplnila požadavky na svou kvalitu. Na základě posouzení doložených listin dospěl k závěru, že zadavatel v zadávacích dokumentech jednoznačně požadoval po uchazečích předložení takové nabídky, která bude obsahovat demolici stávajícího objektu. Krajský soud se proto dále zabýval tím, zda zadávací dokumentace umožňovala předložení variantní nabídky, která by obsahovala sanaci mostu. Předpokládaná demolice mostu byla jasně uvedena jak v zadávací dokumentaci na str. 116 (Díl 3 část 2), tak opakovaně v technické zprávě k zadávací dokumentaci, pro kterou byla jasně stanovena v Dílu 4 část 2 zadávací dokumentace na str. 125 její jednoznačná závaznost. A vzhledem k tomu, že variantní nabídky se nesměly odchýlit od technických parametrů uvedených v těchto dokumentech (viz bod 18.2. zadávací dokumentace), krajský

pokračování

soud konstatoval, že zadávací dokumentace neumožňovala předložit variantní nabídku se sanací mostu. Dle krajského soudu v řešené věci nemohlo objektivně existovat více možných výkladů týkajících se této otázky, a tak zadavatel, když vyloučil uchazeče, kteří předložili variantní nabídku se sanací mostu, postupoval zcela zákonně a v souladu se zadávací dokumentací. Pokud žalovaný označil tento postup za chybný, postupoval on sám nesprávně a nezákonně.

Krajský soud dále uvedl, že z odpovědi zadavatele ze dne 23. 1. 2012, sp. zn. 560/21/12-21300/kn, na dotaz č. 2 rozhodně nelze vyčíst možnost nahradit demolicí objektu jeho sanací. Zadavatel jen uvedl, že je možné měnit modře vyznačené parametry v Dílu 4, část 2 technické zprávy, ale demolice objektu byla uvedena jako neměnitelný údaj, nikoliv jako modře vyznačený (tedy upravitelný) parametr a demolice tak zůstala jednoznačně závaznou a neměnitelnou podmínkou pro uchazeče. Krajský soud se tedy neztotožnil se závěry žalovaného, že tato uvedená odpověď zadavatele by představovala upřesnění zadávací dokumentace v mezích ustanovení § 49 zákona o veřejných zakázkách ve vztahu k možnosti sanace mostu. Vzhledem k závěru Nejvyššího správního soudu, uvedeném v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007 - 131, není přípustná argumentace žalovaného, že by v dodatečné informaci mohl zadavatel měnit zadání veřejné zakázky tak, aby na základě této dodatečné informace bylo možno dovodit případnou sanaci mostu jako variantního řešení, místo demolice mostu. Vyložil-li tedy žalovaný dodatečnou informaci poskytnutou zadavatelem tak, že je v ní zakotvena možnost sanace mostu, vyložil ji nesprávně. Nadto se však dopustil i pochybení v tom ohledu, že umožnil dvojí výklad zadávací dokumentace, který je nepřípustný, a postupoval dále v řízení. Žalovaným zjištěný skutkový stav neodpovídá stavu spisu, neboť byl žalovaným objeven dvojí výklad, což je ale v rozporu s textem zadávací dokumentace, který je naprosto jednoznačný a stanovuje demolicí mostu. Dále je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním posouzení věci, když je připuštěn dvojí výklad, ačkoliv zadávací dokumentace musí být podle konstantní judikatury určitá a vykládána v objektivním smyslu. Krajský soud dal za pravdu žalobci, že se žalovaný nevypořádal s pojmem „technické řešení konstrukce mostu“ a s tvrzením žalobce, že se jedná o pojem z oboru stavebnictví, který zahrnuje způsob provedení konstrukce, použité materiály a parametry které most má, ale že tento pojem již nezahrnuje demolicí mostní konstrukce. Pokud žalovaný na základě výkladu tohoto pojmu mj. rozhodl o zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky žalobce, tak výklad tohoto pojmu měl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně uvést. Neučinil-li tak, zatížil své jednání chybou, která mohla způsobit nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v **kasační stížnosti** uvedl, že dospěl k závěru, že záměr demolice mostu je obsažen v článku 3.1.1 technické zprávy k dokumentaci ke stavebnímu povolení a dále v technické zprávě ke stavebnímu objektu SO 201 článku 3.1.1

a v průvodní zprávě. Obě výše uvedené zprávy sice obsahují záměr demolice mostu, nicméně jsou obě na titulních stránkách označeny také jako dokumentace pro stavební povolení (dále jen „DSP“) a podle článku 18. 1 zadávací dokumentace mohli uchazeči podat variantní návrh technického řešení mostní konstrukce odlišný od DSP. Z článků 18.1 a 18.2 zadávací dokumentace nevyplývá, ani z jiných částí zadávací dokumentace není zřejmé, že úplná demolice stávajícího mostu je závazný předpoklad pro jakoukoliv koncepci variantního řešení nabídky.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zadávací dokumentace neumožňovala předložit variantní nabídku se sanací mostu. Z článku 18.1 zadávací dokumentace nelze dospět k jednoznačnému závěru, že by v rámci variantního návrhu „technického řešení konstrukce mostu“ byla stanovena závazná podmínka úplné demolice stávajícího mostu, a to zvláště za situace, kdy zadavatel v dodatečné informaci připustil modifikaci ZTP. Podmínka, aby i variantní nabídky vycházely z předpokladu úplné demolice, není v zadávací dokumentaci výslovně, ani jinak jednoznačně stanovena. Pokud zadavatel nehodlal, ani v případě „jiných technických řešení“ akceptovat využití nezdemolovaných zbytků původního mostu (tj. ani částečnou sanaci), měl tuto skutečnost v zadávacích podmínkách, resp. v dodatečné informaci, stanovit jednoznačně. Za situace, kdy je v článku 18.1 připuštěno podání variantního návrhu technického řešení mostní konstrukce, který bude odlišný od DSP, a pokud z dodatečné informace vyplývá, že je přípustná též změna ZTP, není možno požadavek na úplnou demolici mostu (v rámci variantního řešení) považovat za jednoznačný.

Stěžovatel dále uvádí, že dotaz v žádosti o dodatečnou informaci směřoval na možnost změny ZTP v souvislosti s odkazem na článek 18.1 zadávací dokumentace (jež připouští podání variantní nabídky). Dotaz se týkal podání variantní nabídky, kterou by došlo k změně dílu 3 části 2 ZTP, která mimo jiné stanoví demolici objektu. Vzhledem k tomu, že zadavatel v zadávací dokumentaci připustil variantní nabídky, které nemusí vycházet ze stavebního povolení ani ze ZTP, přičemž pouze tyto dokumenty požadují demolici mostu, má stěžovatel za to, že je přípustný výklad zadávacích podmínek, podle něhož je možné podat variantní nabídku zahrnující sanaci mostu. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud by zadavatel trval na úplné demolici mostu, v dodatečné informaci by uchazečům neumožnil odchýlit se od ZTP požadujících demolici. U variantních nabídek ze zadávací dokumentace a dodatečných informací vyplývá, že tyto se mohou odchýlit od DSP a současně nemusejí být v souladu se stávajícími ZTP. Zároveň stěžovatel připomenul, že je to zadavatel, kdo odpovídá za správnost a úplnost zadávací dokumentace. Pokud zadavatel v dodatečných informacích vyloučí závaznost ZTP stanovujících povinnou demolici objektu, nelze po uchazečích požadovat, aby ve variantních nabídkách u demolice setrvali. Dále stěžovatel cituje k otázce jednoznačnosti zadávací dokumentace z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 33/2007, dle kterého *„pokud zadávací dokumentace, resp. v ní obsažené zadavatelské požadavky na zpracování nabídky, objektivně připouští rozdílný výklad, nemůže taková interpretační nejistota stíhat žádného z uchazečů, ale zadavatele samotného.“*

Stěžovatel na závěr uvedl, že zjistil všechny rozhodné skutkové okolnosti, na základě kterých zde není žádné rozumné pochybnosti o tom, že zadavatel porušil zákonnou povinnost. Krajský soud patřičně neaplikoval rozsudek sp. zn. 62 Ca 33/2007. Tvzení, že zadávací dokumentace byla jednoznačná, nevyplývá ze zjištěného skutkového

pokračování

stavu, zároveň ji takto jednoznačně nepochopilo několik uchazečů, když podali varianty nabídek, jež demolici mostu nezahrnovaly. Nejednoznačnost je pak nutně přičítat k tíži zadavatele. Rozsudek krajského soudu stojí na přílišně restriktivním výkladu zadávacích podmínek, v čemž stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, za kterou jedná pověřená osoba s požadovaným vysokoškolským právnickým vzděláním, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná**.

Vzhledem k tomu, že obsahem správního spisu nebyla ucelená zadávací dokumentace a související listiny, Nejvyšší správní soud vycházel z vykopírovaných částí listin, které jsou založeny v správním a soudním spise.

Podle článku 18.1 zadávací dokumentace: *„(z)adavatel tímto v souladu s ustanovením § 70 zákona připouští, aby uchazeči podali variantní nabídku. Uchazeč ve své nabídce může provést variantní návrh technického řešení konstrukce mostního objektu, odlišný od dodaných podkladů (DSP a platného stavebního povolení). Veškeré změny projektu však musí být v souladu s technickými požadavky na předmět zakázky uvedenými v Dílu 3 část 1 této Zadávací dokumentace a v Příloze č. 1 Smlouvy o dílo, která je obsahem Dílu 2 část 1 této Zadávací dokumentace. Zadavatel připouští i změny ve stavebním povolení vyvolané změnou technického řešení.“*

Dále je v článku 18.2. zadávací dokumentace uvedeno: *„(p)ři zpracování návrhu varianty technického řešení jsou pro uchazeče bezpodmínečně závazné parametry na dimenzování v Zadávací dokumentaci a jejích přílohách, zejména v technické specifikaci uvedené v Dílu 3 a Dílu 4 části 2 Zadávací dokumentace. Variantní nabídka nesmí být v rozporu s právními předpisy, technickými normami, požadavky na výkon a funkci stavby a technickými parametry uvedenými v Dílu 3 a v Dílu 4 část 2 této Zadávací dokumentace.“*

V části 2 technické zprávy (dokumentace pro stavební povolení, DSP), nazvané *Odůvodnění stavby a jejího umístění*, je k stavebnímu stavu mostu mimo jiné uvedeno: *„...Zjištěné závady mají vliv na zatíženost a stejně výrazně ovlivňují životnost mostu. Proto bylo v souladu se závěry podrobného diagnostického průzkumu rozhodnuto o demolici objektu (a to včetně spodní stavby) a postavení nové konstrukce.“* (shodný text byl uveden v Dílu 3

části 2 zadávací dokumentace, „*Specifikace předmětu zakázky- zvláštní technické podmínky*“ na s. 116)

V části 3.2 technické zprávy označené jako „členění stavby na objekty“ je na str. 18 pod bodem 001 uvedeno „*demolice stávajícího mostu*“, pod bodem 201 rekonstrukce mostu 2-013. V bodě 5. na s. 22 této technické zprávy označeném jako „objekty řady 000 – demolice“ je pak uvedeno následující: „*(s)tavba zahrnuje jeden objekt demolice: SO 001 – demolice stávajícího mostu. Stávající nosná konstrukce, spodní stavba a základové pasy budou odstraněny. Pouze v místech, kde by výkopy pro demolici základů zvyšovaly rozsah přeložek sítí nebo pažení pod přilehlými komunikacemi budou základy zachovány.*“

V technické zprávě (Díl 4 část 2) je poznámka zadavatele k vyplnění formuláře „*(p)okud je v technické zprávě uveden konkrétní údaj či text, považuje se tento text za závazný*“.

V přípisu zadavatele ze dne 23. 1. 2012, sp. zn. 560/21/12-21300/kn, zadavatel odpověděl na dotaz č. 2, který zněl: „*V případě, že u variantního řešení máme dodržet i Díl 3, část 2 ZTP, není možné navrhnout jiné techn. řešení, např. změna NK atd. (viz odkaz na str. 37 Zadávací dokumentace, bod 18.2.). Je možno měnit všechny parametry uvedené v Dílu 4, část 2 TZ modře?*“, zadavatel odpověděl: „*DÍL 3, ČÁST 2, SPECIFIKACE PŘEDMĚTU ZAKÁZKY – ZVLÁŠTNÍ TECHNICKÉ PODMÍNKY (ZTP) – tento díl je ZTP pro variantu zadávací dokumentace, která je v souladu se stavebním povolením. Pro jiné varianty předkládané uchazeči budou ZTP vyhotoveny po výběrovém řízení. V Dílu 4, část 2 TZ je možné měnit modře vyznačené parametry. Dále viz obchodní podmínky čl. 4.28 Požadavky na Dokumentaci stavby.*“

Podle § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách „*(z)adávací dokumentace je soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel.*“

Podle § 49 odst. 1 věty první zákona o veřejných zakázkách „*(d)odavatel je oprávněn po zadavateli požadovat písemně dodatečné informace k zadávacím podmínkám.*“

K první kasační námitce, která se týká toho, zda byla demolice závazným předpokladem i pro variantní nabídky, od něhož nebylo možné se odchýlit, Nejvyšší správní soud uvádí, že v článku 18.1 a 18.2 zadávací dokumentace není přímo uvedeno, že úplná demolice stávajícího mostu je závazný předpoklad pro jakoukoliv koncepci variantního řešení nabídky. Závazný předpoklad demolice však plyne z Dílu 3 části 2 zadávací dokumentace, od něhož se variantní řešení nemohou odchýlovat, neboť články 18. 1 a 18. 2 zadávací dokumentace odkazují na povinnost variant být v souladu s Dílem 3 a s Dílem 4 část 2 zadávací dokumentace.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že záměr demolice mostu je obsažen v článku 3.1.1 technické zprávy k dokumentaci ke stavebnímu povolení a dále v technické zprávě ke stavebnímu objektu SO 201 čl. 3.1.1 a v průvodní zprávě, nicméně obě zprávy jsou označeny také jako „DSP“ a podle článku 18.1 zadávací dokumentace mohli uchazeči podat variantní návrh technického řešení mostní konstrukce odlišný od DSP. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že záměr demolice byl uveden nejen v části označené jako DSP (tedy technické zprávě), ale jak již bylo výše uvedeno, také v Dílu 3 části 2 zadávací

pokračování

dokumentace (tedy části označené jako ZTP). Také nelze souhlasit s názorem, že by bylo možné odchýlit se od DSP obecně, klíčový je pojem *technické řešení konstrukce mostního objektu*, a pouze v tomto rozsahu je možné se odchýlit od DSP.

Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěry krajského soudu, že zadavatel jednoznačně požadoval předložení takové nabídky, která bude obsahovat demolici mostu a také se závěrem, že se stěžovatel nevypořádal s pojmem „technické řešení konstrukce mostu“, nadto stěžovatel v kasační stížnosti tento závěr krajského soudu ani nerozporoval. První kasační námitku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stěžovatel dále tvrdil, že zadávací dokumentace umožňovala předložit variantní nabídky se sanací mostu. Odůvodnil to však pouze tím, že z variantního návrhu „technického řešení konstrukce mostu“ neplyne, že by byla stanovena závazná podmínka úplné demolice stávajícího mostu i pro variantní nabídky, což je námitka, s kterou se již výše Nejvyšší správní soud vypořádal.

Podle stěžovatele měl zadavatel jednoznačně stanovit, že nehodlá akceptovat využití nezdemolovaných zbytků původního mostu. K tomu je však nutno uvést, že z zadávací dokumentace naopak neplyne, že by zadavatel hodlal využít zbytky původního mostu. V části 3.2 technické zprávy, „členění stavby na objekty“, je pod bodem SO 001 uvedeno „*demolice stávajícího mostu*“, pod bodem SO 201 rekonstrukce mostu 2-013. V bodě 5. „objekty řady 000 – demolice“ je uvedeno: „*(s)tavba zahrnuje jeden objekt demolice: SO 001 – demolice stávajícího mostu. Stávající nosná konstrukce, spodní stavba a základové pasy budou odstraněny. Pouze v místech, kde by výkopy pro demolici základů zvyšovaly rozsah přeložek sítí nebo pažení pod přilehlými komunikacemi budou základy zachovány.*“ Formulář (Díl 4 část 2) obsahuje modrá místa (resp. místa, které lze měnit) v části „základní údaje o mostě, SO 201- most ev. č. 2-013“. Technická zpráva tak dle doložených částí zadávací dokumentace nepředpokládá, že by rozhodnutí o demolici bylo nějakým způsobem variantním řešením modifikováno a zadavatel podle zadávací dokumentace nehodlal využít zbytky mostu, pouze předpokládal zachování základů v místech, kde by výkopy pro demolici základů zvyšovaly rozsah přeložek sítí nebo pažení pod přilehlými komunikacemi.

Stěžovatel má dále za to, že zadavatel v dodatečné informaci uchazečům (odpovědi na dotaz č. 2) umožnil odchýlit se od ZTP požadujících demolici. Ze zadávací dokumentace a dodatečné informace tak plyne, že variantní nabídky se mohou odchýlit od DSP a současně nemusejí být v souladu se stávajícími ZTP. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Zadavatel v bodu 18. 1 zadávací dokumentace umožnil podat variantní návrh technického řešení konstrukce mostního objektu. V Dílu 3 části 2 ZTP je mimo jiné přesně specifikován i návrh nové konstrukce. Proto na dotaz č. 2, zda je možné navrhnout i jiné technické řešení, když je potřeba dodržet i Díl 3, část 2, zadavatel uvedl, že zvláštní technické podmínky pro varianty budou vyhotoveny po výběrovém řízení. Tato odpověď se logicky musela vztahovat k zvláštním technickým podmínkám nové konstrukce, neboť by nedávalo smysl, aby zadavatel nejprve stanovil povinnost i v případě variant obecně dodržet požadavky v Dílu 3 a v Dílu 4 část 2 a následně vysvětlil, že zvláštní technické podmínky pro varianty budou vyhotoveny až po výběrovém řízení. Nejednalo se tak o změnu, která by na rozdíl od informací v zadávací dokumentaci nanovo stanovila, že variantní nabídky nemusejí být v souladu se ZTP. Taková změna by nemohla být ani v souladu se zákonem, neboť by pro variantní nabídky na základě

dodatečné informace nebyly závazné podmínky žádné, přičemž podle § 70 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách „(p)okud jsou varianty nabídky přípustné, uvede zadavatel v zadávací dokumentaci požadavky na varianty, případně společně se zvláštními požadavky na zpracování nabídky.“ Zadavatel je tak povinen specifikovat minimální požadavky na varianty. To v nyní posuzovaném případě zadavatel učinil, když za pomoci formuláře vymezil místa, která bylo možné měnit. Nadto mají dodatečné informace pouze vyjasňovat podmínky zadání, ne je měnit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, ve vztahu k starému zákonu o veřejných zakázkách dospěl k závěru, že postupem poskytování dodatečných informací nemůže být zadávací dokumentace měněna, ale mohou být toliko vysvětlovány nejasnosti, které by z jejího obsahu mohly vyplývat, či upřesňovány údaje v zadávací dokumentaci obsažené, které pro svoji nekonkrétnost brání řádnému zpracování nabídky. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, který dovedl použitelnost těchto závěrů i pro stávající právní úpravu a konstatoval, že v dodatečné informaci nemohl zadavatel změnit zadání veřejné zakázky tak, aby bylo možné dovodit sanaci mostu jako variantního řešení místo demolice mostu.

Stěžovatel namítal, že krajský soud patřičně neaplikoval rozsudek krajského soudu sp. zn. 62 Ca 33/2007. Tato námitka však není důvodná. Krajský soud aplikoval obecné závěry tohoto rozsudku, že ze zadávací dokumentace musí být jednoznačné a srozumitelné, jaké jsou požadavky na zpracování nabídky a hodnotící kritéria, přičemž nemůže připouštět rozdílný výklad. Tyto závěry jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej právní závěry z rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 - 22, ve vztahu ke starému zákonu o veřejných zakázkách, použitelné i pro stávající právní úpravu, dostupné na www.nssoud.cz) a jsou aplikovatelné na jakoukoliv zadávací dokumentaci. Je to naopak stěžovatel, kdo tvrdí, že zadávací dokumentace byla nejednoznačná, nevysvětluje však svůj postup, kdy namísto zrušení zadávacího řízení upřednostnil výklad ve prospěch vyloučených uchazečů, že sanace mostu byla možná. Jak však bylo již výše uvedeno, Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu o jednoznačnosti zadávací dokumentace.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalobci žádné náklady řízení nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osobě zúčastněné náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal, neboť jí žádné povinnosti neukládal; ostatně ani návrh na přiznání náhrady nákladů řízení neuplatnila.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu